

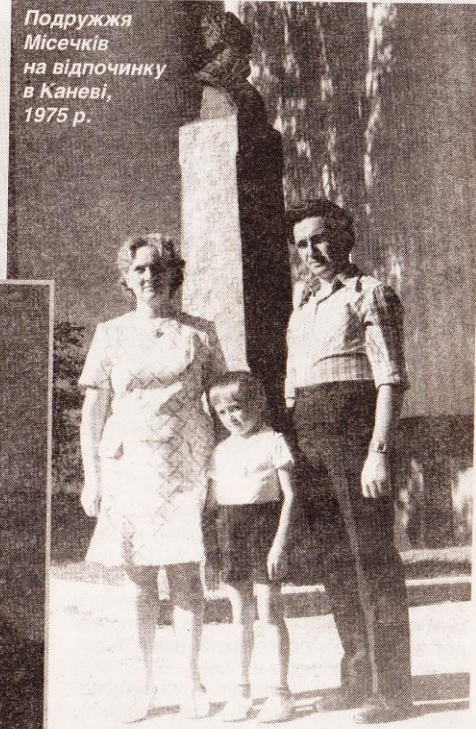
Багатство моїх літ

Іван Місечко на прохідній льонокомбінату (1964 р)

Будівельна справа завжди лишає після себе помітний слід на роки. Іван Павлович Місечко відпрацював на льонокомбінаті 31 рік. Він займався будівництвом із березня 1964 р. до березня 1995 року.

Подружжя Місечків на відпочинку в Каневі, 1975 р.

1961 р

Любов Петрівна, 1961 р.

Мої життєві мандри

Люди переважно мандрують у зрілому віці, а у житті Івана Павловича подорожі розпочалися з дитинства. Ніхто родину не запитував, хочуть вони мандрувати чи ні. Такі були часи...

Іван Павлович народився в 1939 році в селі Стужиця Красноставського району Люблінської області. У 1945 році відбулося переселення їх як українців із польської території в Україну, в Миколаївську область. Невлаштованість, побутові негаразди та ряд інших причин, послужили подальшому переїзду сім'ї на Рівненщину в село Порозово Рівненського району. Родина почала там обживатися, і Порозово стало їхнім постійним місцем проживання. У 1957 році малий Іванко пішов до першого класу Порозівської початкової школи. Закінчивши її, продовжив навчання у Тайкурській середній школі.

— Після закінчення Тайкурської середньої школи, я надумав іти вчитися на агронома, — розповідає Іван Павлович. — Я поступив у Дубнівський сільськогосподарський технікум. Закінчивши технікум, я отримав направлення в село Холоневичі Цуманського району, зараз Ківерцівський район Волинської області. Працював агрономом у колгоспі «Росія» недовго. Був звільнений, у зв'язку з призовом до Радянської армії.

Хоча молодий хлопець обрав професію агронома, доля його повертала в інший бік, направляла на іншу стежину. У 1960 році Іван Павлович був направлений на проходження строкової служби у військовий будівельний цех у

черевиках. Такі-от мої спогади. Нічого не можна забути.

Після закінчення медучилища Любов Петрівна отримала направлення під Волгоград. Доля то зближала стежки Івана Павловича та Любові Петрівни, то розводила. Але востаннє звела їх у одну й назавжди.

Праця на Рівненському льонокомбінаті

Після повернення з армії у 1964 році Іван Павлович пішов на роботу вантажником у сировинний відділ Рівненського льонокомбінату. Через два тижні він перевівся в ремонтно-будівельний цех на посаду муляра. Надалі шість років працював на цій

Медпрацівники льонокомбінату, 1982 р

живання. У 1957 році мати Іванко пішов до першого класу Порозівської початкової школи. Закінчивши її, продовжив навчання у Тайкурській середній школі.

— Після закінчення Тайкурської середньої школи, я надумав іти вчитися на агронома, — розповідає Іван Павлович. — Я поступив у Дубнівський сільськогосподарський технікум. Закінчивши технікум, я отримав направлення в село Холоневиці Цуманського району, зараз Ківерцівський район Волинської області. Працював агрономом у колгоспі «Росія» недовго. Був звільнений, у зв'язку з призивом до Радянської армії.

Хоча молодий хлопець обрав професію агронома, доля його повертала в інший бік, направляла на іншу стежину. У 1960 році Іван Павлович був направлений на проходження строкової служби у військово-будівельний загін у Саратовську область. Доводилося будувати різні військові об'єкти та казарми для солдатів. Службу проходив у Вольську, Балашові, Балаково, Татіщеві. Служив 3 роки і 3 місяці. Служба наближалася до закінчення, але душа його не мала спокою. Він зустрів дівчину Любу, і вона так припала йому до серця, що життя свого без неї не уявляв. Дуже хвилювався, але відважився на рішучий крок, запропонував стати його дружиною. Дівчина погодилася. Зареєстрували шлюб, і молода сім'я поїхала в Україну.

— Дівчина була досить гарна, мила, приємна у спілкуванні, таку залишати не можна було, — посміхаючись говорить пан Іван. — Моїм рідним і близьким вона сподобалася. Поступово прижилася на чужині.

Кажуть у народі, що дівчина як верба: де посадиш, там і пустить коріння та буде рости. Прижилася і Любов Петрівна на Україні, котра стала її другою домівкою. Не забувала вона й свого села Усть-Щербина на Поволжі. Землі там в основному чорноземи, тому добре родили дині, кавуни та помідори. Але, щоб зібрати гарний урожай, то слід було землю поливати, бо вона тріскалася від спеки.

— А якою Вам запам'яталася ваша батьківщина? — запитує.

Любов Петрівна, витерши з очей сльозу, промовила:

— Хіба ж можна забути босоне дитинство?! Було дуже важко, оскільки тоді панувала розруха. У селах люди поступово відбудовували будинки. Люди в той час були добрими і дружними. Через наше село протікала річка Щербинка. У неділю селяни масово виходили до річки, ловили там рибу. Наша мама працювала в ланці, вирощували цукрові буряки. Усі роботи виконувалися вручну. У кінці сезону, коли мама приносила відро цукру, то стільки було радості. А батько в степу ловив ховрахів, приносив додому, знімали з них шкурки, а м'ясо тушили. Так і виживали. Я до школи пасла гусей і в школу пішла лише у 8 років. Закінчила семирічку, а потім поступила в медичне училище, на медсестринське відділення. Жили дуже бідно, ні в кого нічого не було. Коли поступила вчитися у медучилище, то родичі подарували мені фуфайку, туфлі та спідничку. Так і ходила. А коли я була вже на III-му курсі, мені мама купила чобітки. На вулиці тоді була відлига і я їх промочила. Вдома витерла їх і поставила у духовку, щоб висушити. А господиня, у котрої я жила, не подивившись затопила грубки і вони згоріли. Мені довелося всю зиму ходити в

Після закінчення медучилища Любов Петрівна отримала направлення під Волгоград. Доля то зближала стежки Івана Павловича та Любові Петрівни, то розводила. Але востаннє звела їх у одну й назавжди.

Праця на Рівненському льонокомбінаті

Після повернення з армії у 1964 році Іван Павлович пішов на роботу вантажником у сировинний відділ Рівненського льонокомбінату. Через два тижні він перевівся в ремонтно-будівельний цех на посаду муляра. Начальником цеху тоді працював І.І.Кобза, а майстром — І.С.Доценко. У цеху налічувалося 25 будівельників, кількість котрих зросла до 140.

Іван Павлович повертається до спогадів:

— Перші дні роботи були дуже важкими. У будівництві доводилося використовувати навіть цвяхи з тари, в яких надходило обладнання. Їх витягували, вирівнювали і використовували. І дошки з-під обладнання також використовувалися. Бетонним розчином нас забезпечувало будівельно-монтажне управління. Через деякий час побудували свій бетонний вузол, придбали розчинозмішувачі, які використовували для приготування розчину на об'єкти з меншими об'ємами робіт. Значна частина робіт виконувалася вручну.

У нас було три майстри, кожен мав певні закріплені за ним об'єкти, а коли були термінові роботи у корпусах льонокомбінату, то ніякого поділу не було, працювали спільно. У нас були бригади мулярів, мулярів-штукатурів, теслярів, малярів, облицювальників, ліпників. Роботи проходили злагоджено.

У той період часу, коли директором працював В.М.Новіков, розпочалася велика розбудова. Він дуже «підняв» льонокомбінат. За характером він був людиною дуже енергійною, бойовою, гарним господарником, вимогливим до себе і до інших. Отож роботу було видно скрізь. Крім виконання ремонтно-будівельних робіт у корпусах КТТ і КБТ, проводили також ремонт гуртожитків, дитячих садків, ПТУ-5. Будівельники і майстер В.С.Середенков їздили будувати будиночки для відселених із Чорнобильської зони, закінчували будівництво будинку Міністерства легкої промисловості, працювали на будівництві фабрики у Коростені Житомирської області.

— Ми будували прохідну льонокомбінату, — розповідає Іван Павлович. — Нашими руками збудований профілакторій, склади для збереження льону, цех фотофіндрук, цех пресування відходів льону, локомотивне депо, ливарний цех, цех сиржитку та ін. Реконструювали житловий будинок під поліклініку. Розпочали будівництво піонерського табору для дітей працівників льонокомбінату, але не завершили у зв'язку з розпадом Радянського Союзу. Ми допомагали будівельним організаціям міста Рівне. Брли участь у ремонтних роботах підшефної школи №1 на вулиці Литовській, ремонтували орендовані школи, призначені для відпочинку дітей під час

канікул та будували спорткомплекс льонокомбінату. Були молоді, тому все було під силу.

Наші спогади й жалі

Усі сили й уміння Іван Павлович віддав Рівненському льонокомбінату. Про рідне підприємство у нього залишилися щонайкращі спогади. Адже з ним працювала поруч його вірна дружина, друг і порадник — Любов Петрівна. Вона працювала медсестрою в дитсадку №2, у ЖКВ, дітсестрою у профілакторії та поліклініці. Тут же працював і син Юрій ремонтником ремонтно-технологічного обладнання на чесальній дільниці.

Іван Павлович — ветеран праці, учасник війни, неодноразово нагороджувався грамотами. Він очолював профспілкову організацію ремонтно-будівельного цеху. Постійно підвищував свій кваліфікаційний рівень. Від муляра дійшов до інженера з будівництва та господарських питань. Звільнився у 1995 році в зв'язку з виходом на пенсію. Не у кожного у трудовій книжці можна прочитати лише два записи: «Прийнятий» і «Звільнений у зв'язку з виходом на пенсію». Такі люди заслуговують особливої пошани. Зараз подружжя Місечків, перебуваючи на пенсії, згадує ті давні часи:

— Я їздив разом із дружиною на курорт у Моршин, Немирів, Залізноводськ, Боржомі, Поляну Квасову... Туристичних поїздок не перерахувати. Сім'ями їздили відпочивати на бази відпочинку до Решуцька. Усе було прекрасно.

Був я на відкритті льонокомбінату. По старих цехах не ходив, але бачив, що там скрізь забиті дошками вікна. Від побаченого болить душа. Але радіє від відновленого виробництва. Я дуже вдячний Олегу Казимировичу за відновлену роботу на льонокомбінаті. Я розумію, що це було не легко. Відродити льонарство — не проста справа. Адже льонозаводи в Сарнах, Рокитно та Дубровиці — не діючі, льон не сіється, довкола розвал. На даному етапі керівнику потрібен лише спокій та, щоб йому, попросту, не заважали. А він усе зробить. Я вірю в це. Нехай ця віра додасть Олегу Червонюку сил і енергії, бо ми сподіваємося на його успіхи. Колишні працівники завжди з рідним підприємством, бо в ньому вбачають багатство своїх літ.

Лариса ГЛОВАЦЬКА